

Veľké čokoládové sprisahanie

Chris Callaghan

KTO ZJEDOL
VŠETKU
ČOKOLÁDU?

FRAGMENT

Veľké čokoládové sprisahanie

Vyšlo aj v tlačovej podobe

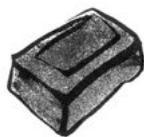
Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

Chris Callaghan
Veľké čokoládové sprisahanie – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

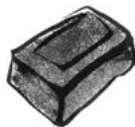
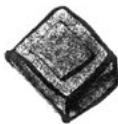

Veľké čokoládové sprisahanie

Chris Callaghan

Ilustrácie Lalalimola

FRAGMENT

Pre Trinity
(aby som ťa rozosmial)

VAROVANIE!

TENTO PRÍBEH OBSAHUJE
NEVHODNÉ ČOKOLÁDOVÉ
SCÉNY, KTORÉ BY MOHLI
NIEKTORÝCH ČITATEĽOV
ROZRUŠIŤ.

1. KAPITOLA

„O šesť dní nezostane na svete ani kúsok čokolády!“

Táto veta zaznela v relácii *Kaleidoskop kuriozít*.

Želinka sa už takmer dostala do ďalšieho levelu hry *Lov psích zombií*, ale keď to začula, šmarila ružové šteňa do veľkej nádoby so žrádlom pre psie zombie.

„Páni! Čo to hovorili o čokoláde?“ spýtala sa a odložila tablet.

„Vraj sa minie,“ odvetila mamička a vložila si do úst sladkú maškrtu. „Mňam, táto ČOKOkocka je fakt najlepšia!“

Želinka, jej mamička aj ocko ČOKOkocky

milovali. Kto by ich nemal rád? Mamička kupovala každý týždeň pre každého jednu, vždy sa spolu uvelebili na pohovke a pred mamičkiným odchodom do obchodného domu na nočnú zmenu si ich vychutnali.

„V tomto dome sa čokoláda vždy akosi záhadne minie,“ vyhlásil ocko, ktorý už dojedol tú svoju a práve sa pustil do syrovo-cibuľových zemiakových čipsov. „Prisahám, že ešte včera boli v kredenci čokoládové lupienky, ale dnes jednoducho zmizli!“

„Nechápem, prečo sa pozeráš na mňa,“ ozvala sa mamička a potľapkala sa po brušku, ktoré napínalo gombíky na kockovanej košeli až na prasknutie. „Jasné, myslíš si, že za to môžem ja.“

„Myslím.“

„Fajn!“

„Fajn!“

„Psst!“ tíšila ich Želinka. „Chcem to počúvať.“

Veselá a pekne opálená Alice, moderátorka relácie *Kaleidoskop kuriozít*, práve oznamovala: „A teraz sa spájame s naším redaktorom v džungli, ktorý má pre nás príšerné čokoládové proroctvo.“

Na obrazovke sa objavil žiarivo zelený tropický raj, ktorý Želinka poznala z dokumentárnych filmov

o ohrozených druhoch alebo z reklám na dovolenku, akú si jej rodičia nemohli dovoliť.

Titulok na obrazovke hlásal: *Kraslicový ostrov*. Reportér sa volal Martin a mal váhavý, trochu falošne pôsobiaci úsmev, ktorý Želinku vyprovokoval, aby si oblizla predné zuby a zamyslela sa, či ich má rovnako biele a žiarivé. Do relácie pripravoval príspevky o kuriózných prípadoch, napríklad o starom parnom vlaku, ktorý vyhrabali na pláži vo Walese, alebo o psovi, ktorý sa zamiloval do sovy. Dnes stál pred kamerou v spoločnosti akéhosi starého muža so strapatými šedivými vlasmi, ktoré mu trčali na všetky strany.

Za nimi sa nachádzalo veľké kamenné vajce, dvakrát vyššie než Želinkin ocko, pokryté popínacími lianami z džungle. Vyzerali, akoby ich niekto nastriekal zeleným sprejom.

„Ďakujem, Alice,“ začal Martin. „Práve sa nachádzam na Kraslicovom ostrove. Je to malý kus pevniny ležiaci uprostred Atlantického oceánu, takže nemá vôbec nič spoločné so známym tichomorským Veľkonočným ostrovom, priatelia.“ Zasmial

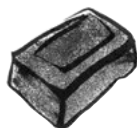
sa. „Je tu so mnou aj profesor Čarbák zo Shambri-bridgeskej univerzity. Je presvedčený, že objavil pro- roctvo starobylých civilizácií, ktoré tu kedysi žili, a verte tomu, alebo nie, zbožňovali čokoládu!“

Kamera zaostrila na kameň v tvare vajca. Boli na ňom zvláštne vyzerajúce značky a škrabance.

„Áno, bez akýchkoľvek pochybností!“ vyhlásil profesor, ktorý rozprával, akoby sa mu jazyk ne- zmestil do úst. Želinka si všimla, že mu visí von ako smädnému psovi a že prská sliny všade okolo seba.

„Fuj!“ skríkla a pokrčila noštikom.

„Príslušníci starobylého kmeňa Čo- koládov, ktorí žili na tomto ostrove pred vyše tisíc rokmi, vytvorili v rámci svojich náboženských rituálov toto a ďalšie podobné vajcia, ktoré sú roztrúsené po okolí. Stará povest' ho- vorí,“ doplnil, „že keď takéto vajce rozbijete, vnútri nájdete malé vrecúško čokoládových lentiliek.“

„Super!“ vyhlásila Želinka.

„Ešte dôležitejšie je však to, že tieto symboly – tu aj tu,“ profesor Čarbák ukázal na vajce, „jasne na- značujú, že počas šesťdesiateho šiesteho kakao-kaka- ového cyklu, ktorý sa, samozrejme, vzťahuje na po- hyby hviezd počas letného slnovratu, nastane...“

Profesor sa odmlčal, reportér Martin si utrel z tváre jeho sliny a naklonil sa dopredu.

„Nastane... čo?“

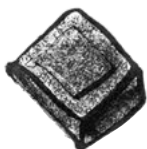
„Kataklyzmatická kakaová katastrofa!“ vyprskol profesor. „Čokopokalypsa!“

„Čoko čo?“ spýtal sa Martin s čerstvo oplúťou tvárou.

„Čokopokalypsa,“ zazubil sa profesor. „Tento úžasný kameň veští totálny a definitívny zánik výrobkov z kakaa, a to v presne predurčenom časovom okamihu...“

„Môžete nám to vysvetliť?“

Profesor si vzdychol. „To znamená, že počas letného slnovratu – dvadsiateho prvého júna, teda už túto nedeľu – čokoláda jednoducho prestane existovať. Čokopokalypsa znamená skutočnú čokoládovú pohromu. Bude to koniec všetkej čokolády!“

Želinka s mamičkou a ockom hľadeli s otvorenými ústami jeden na druhého.

„To je blázinec!“ zvolala Želinka.

„Okrem toho tu stojí,“ pokračoval profesor a ukázal na ďalšie škrabance na kamennom

vajci, „že bezprostredne pred katastrofou sa na Kraslicový ostrov znesie čokoládový dážď.“

Reportér Martin sa s váhavým úsmevom otočil ku kamere. „Čokoládový dážď,“ zasmial sa. „To by som rád videl. Nuž, nech je to akokoľvek, ako sami počujete, čokopokalypsa sa blíži! Po tejto šokujúcej správe vraciam slovo do štúdia, aby sme sa dozvedeli, prečo sa psom snívajú sny a mačkám nie...“

„Nás v Chrumkanoch by sa to aj tak netýkalo,“ vyhlásil ocko a vypol televízor. „Je tu viac obchodov s čokoládou než ľudí.“

Bola to pravda – ich mestečko nesúce názov Chrumkany nad Lytou sa preslávilo tým, že sa tu nachádzali najväčšie zásoby tejto pochúťky na svete. Bola tu záľaha obchodov s čokoládou, továrni na čokoládu a skladísk čokolády. A hoci ocko a mnohí jeho priatelia prišli nedávno o prácu vo Veľkej čokoládovni z dôvodu „znižovania stavov“ – aj keď nikto nevedel, čo to vlastne znamená –, ešte vždy boli Chrumkany najväčšou zásobárňou čokolády na svete. Do miestneho riečneho prístavu, rovnako ako z neho, ustavične prúdili obrovské (i keď nie práve pekné) lode, z ktorých vykladali a zase do nich nakladali balíky s čokoládou.

Podľa miestnej chrumkianskej povesti zo 16. storočia prvú čokoládu priviezol do Británie neohrozený cestovateľ sir Walter Vaffla pri svojom návrate z veľkolepej výpravy. No namiesto toho, aby sa plavil po Temži do Londýna a predstavil novú senzačnú pochúťku kráľovi Henrichovi VIII., ktorý bol vyhláseným maškrtníkom, zablúdil a skončil na rieke Lyte. A od tých čias sú Chrumkany srdcom čokoládového sveta.

Želinka sa natiahla na pohovku a nohy si položila krížom cez ockove a mamičkine. „Ako by mohla čokoláda len tak prestať existovať?“ spýtala sa. „Čokoláda sa predsa vyrába v továrni. Alebo nie?“

Znovu otvorila tablet a napísala: *Čo je čokoláda?*

„Čokoláda sa získava z kakaových bôbov, čiže plodov kakaovníka,“ prečítala nahlas. Vedela, že mamička s ockom ju radi počúvajú, a často im čítala v posteli na dobrú noc. *„Mayovia aj Aztékovia pili čokoládu v podobe nazývanej Theobrama Cacao, čo znamenalo „potrava bohov“, a to už niekoľko storočí predtým, ako sa dostala do Európy a začala sa vyrábať vo forme tvrdých tabuliek.“*

„Takže aj keby tie kakaové stromy uschli,“ po-

vedala mamička, „ešte vždy by na svete zostali tony čokolády.“

„Presne tak! A nesmieme zabúdať ani na to, že sme to počuli v *Kaleidoskope kuriozít*, a nie na univerzitetnej prednáške,“ dodal ocko. „Minulý týždeň tvrdili, že keď človek konzumuje veľa slaniny, vyzerá ako opálený. No a keď som sa oženil s tvou mamičkou, každý deň som jedol sendvič so slaninou a vyzeral som azda, akoby som žil na Bahamách? Veru nevyzeral!“

„Už na to existuje aplikácia!“ vykrikla Želinka s pohľadom upretým na tablet.

„Na čo?“ so záujmom sa spýtal ocko. „Na slaninové sendviče?“

„Nie! Na čokopokalypsu! Volá sa *Odpočítavanie do príchodu čokopokalypsy*. Je zadarmo. Môžem si ju stiahnuť? Prosím!“

Ocko prikývol. „Tak dobre, podaj mi tablet. Napíšem ti heslo.“

„Poznám ho!“ dotknuto sa ozvala Želinka. „Nie som malé decko.“

Lenže keď si aplikáciu stiahla, odrazu sa na ňu nechcela pozrieť. Odstrčila tablet späť na okraj pohovky a snažila sa na čokopokalypsu zabudnúť.

Doma jej často kládli na srdce (najmä mamička), aby si nerobila zbytočné starosti. Lenže to nejde iba tak. Nemôžete si predsa prestať robiť starosti len na základe toho, že vám niekto povie, aby ste si ich nerobili. Aj keby ste s tým nebudaj chceli prestať, to ešte neznamená, že naozaj môžete. A keďže jej všetci hovorili, že si večne robí starosti, mala pocit, že si ich robí až prehnane, a to jej spôsobovalo ešte väčšie starosti.

Naozaj by zo sveta mohla zmiznúť čokoláda?

Želinka si robila vážne starosti!

ODPOČÍTAVANIE DO PRÍCHODU ČOKOPOKALYPSY:

5 DNÍ, 11 HODÍN, 24 MINÚT, 23 SEKÚND

2. KAPITOLA

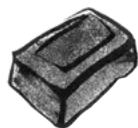
Želinka pomocou gumičiek a sponiek upevnila mamičke dlhé hnedé vlasy do pevného vrkoča, dala jej pusu na dobrú noc a mamička odišla na ďalšiu dvanásťhodinovú nočnú zmenu do obchodného domu s nepretržitou prevádzkou. Potom opustila ocka, ktorý sa snažil zašit mamičkinu roztrhnutú sukňu (Želinka neznášala pohľad na krv, a keď sa ocko zmocnil ihly, nemohlo to dopadnúť inak), a odišla do svojej izby. Usadila sa do útulného kresla, nohy si vyložila na posteľ, zahľadela sa na obrovskú mozaiku s mamičkou a ockom, ktorú vyrobila sama zo starých obalov od čokolády, a zamyslela sa.

Nemohla vyhnať z hlavy myšlienky na čokopokalypsu, aj keď to bolo šialenstvo a Želinka to vedela. Lenže čo keby čokoláda zo sveta *naozaj* zmizla? Týkalo by sa to aj výrobkov s čokoládovou príchuťou? Aj čokoládových sušienok? Aj čokoládovej zmrzliny?

A prečo vlastne čokoládu tak miluje? Nemohla na to prísť. Možno sa to ani nedalo opísať slovami. Možno také slová ani neexistovali. Čokoláda mala v sebe... istý druh... hebkej čokoblaženosti. Mala ju radšej než čipsy a pizzu. Dokonca radšej než šišky alebo jahodové hadíky.

Mala ju vari radšej než mamičku a ocka? *Nie, to nie je fér*, pomyslela si. To je predsa niečo celkom iné. (Naozaj?)

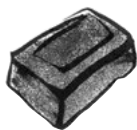
A prečo nikdy nikomu nestačí len malý kúsok? Dávajú vari do čokolády niečo, čo človeka núti dať si ešte viac? Presne tak to bolo aj s arašidmi a mobilmi a...

Už zase myslela na ČOKOkocku!

Napadlo jej, či by sa nenašiel dolu ešte aspoň kúsok. Občas v mrazničke narazila na kocky ľadovej čokolády poschovávané medzi mrazenou brokolicou

či fazuľovými strukmi. Bolo vždy také príjemné objaviť ich, keď pomáhala pripravovať obed – akoby našla ukrytý drahokam. Lenže v mrazničke hľadala už včera a nebola tam dokonca ani mrazená brokolicca, do ktorej by sa dalo niečo schovať.

Mamička s ockom nakupovali vždy až po mamičkinej mesačnej výplate, keď už v chladničke, mrazničke ani špajze nebolo ničovaté nič. A keď nakúpili, všetci Wellingtonovci jedli celý týždeň ako tie najrozšafnejšie celebrity, kým sa opäť vrátili do normálu, čo bolo napríklad na večeru rybie prsty alebo klobáska s cestovinami.

„Núdzové riešenie,“ nazývala tieto jedlá mamička.

„Fajn prekvapenie,“ hovoril im ocko.

„Zlá výchova,“ sťažovala si na ne babička.

Babička! napadlo Želinke. Ona určite bude mať čokoládu.

Babička bývala v starom karavane na príjazdovej ceste. Volali ho Babivan.

Ich susedka pani Žemličková sa ustavične sťažovala, že jej karavan bráni vo výhľade. Podľa Želinky jej však bránil len vo výhľade na sivú unimobunku

stojacu na chodníku, v ktorej sa meralo znečistenie vzduchu na ich Západnej obláčkovej ulici.

Lenže pani Žemličková mala jednoducho rada prehľad v záležitostiach druhých ľudí – a potom ich preberala so svojimi obstarožnými priateľkami.

Babička bývala v Babivane už asi rok, odkedy zomrel deduško. V malom radovom domčeku z tehál, ktorý postavili pred sto rokmi pre prístavných robotníkov, pre ňu nezostalo miesto a viac než karavan si nemohli dovoliť. Bol to starý model v tvare tekvice – na boku mal dátum výroby, podľa ktorého bol dokonca starší než ocko –, s mozaikou opravovaných miest a hrdzavejúcich škvŕn

(presne ako ocko). Babička ho však mala veľmi rada. Tvrdila, že sa v ňom cíti dobrodružne a jedného dňa sa Babivan zmení na zlatý koč a unesie ju na nejaký parádny ples.

Želinka zaklopala na dvere.

„Priateľ či nepriateľ?“ ozvalo sa znútra.

„Vnučka!“ zasmiala sa Želinka.

Za okamih sa dvere otvorili a privítal ju babičkin široký úsmev spolu so závanom potuchliny.

„Priateľ, rozhodne priateľ,“ vyhlásila a zložila si z uší slúchadlá.

Tenké plechové steny Babivanu prepúšťali hluk z diaľnice, a tak babička väčšinu času nosila svoje verné slúchadlá, aj keď s nimi vyzerala ako zostarнутá raperka.

„Pod' ďalej, Jennifer, pod' ďalej.“

Babička bola jednou z mála osôb, ktoré volali Želinku jej pravým menom. Keď bola malá, rodičia jej hovorili Želinka Wellinka (pretože podľa priezviska bola Wellingtonová) a to meno sa ujalo. Oslovenie Želinka jej nijako zvlášť neprekážalo – rozhodne existovali horšie varianty, napríklad Smradlinka Želinka Wellinka – a celkom si na to meno zvykla. Aspoň sa nevolala William ako

ocko, ktorého detská prezývka Willy Welly o ňom veľa prezrádzala.

„Počula si, čo hovorili v televízii? Vraj všade na svete prestane existovať čokoláda!“ rovno spustila Želinka a z roztrhanej pohovky odsunula knihu, aby si mohla sadnúť.

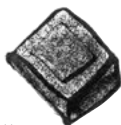
„Nie, miláčik, čítala som si. A driemala.“ Babička si uhladila žiarivo žltý vlnený sveter, ktorý za každým vyzeral, ani čo by sa pri praní zrazil, a so svojím malým okrúhlučkým telom sa usalašila vedľa Želinky. V kope zle naplnených vankúšikov sa k nej ledva vošla.

„Bol tam taký čudný profesor a ten povedal, že v nedeľu už nebudeme mať na svete ani kúsok čokolády.“

„Prepánajána!“ rozosmiala sa babička, až jej okuliare s plastovým rámom skĺzli na špičku nosa. „V tom prípade si vyber, miláčik, kým to všetko nezmizne!“

A otvorila najbližšiu zásuvku.

S mierne hlodajúcim pocitom viny, že toto je skutočný dôvod jej návštevy, si Želinka z babičkinej špeciálnej čokoládovej zásuvky, ktorá bola nezvyčajne prázdna, vybrala jednu ČOKOkocku.

Babička pošmátrala v zásuvke. „Ajaj, nezostala mi nijaká zázvorová čokoláda. To nič, aj ja si dám ČOKOKocku.“

„Čo to čítaš, babička?“ spýtala sa Želinka, zatiaľ čo obe maškrtili, a otvorila knihu ležiacu vedľa nej. Vyzerala veľmi dôstojne a vážne, mala rozstrapkanú koženú väzbu a na prednej strane nebol nijaký obrázok.

„Ach, táto stará záležitosť?“ odvetila babička. „To nie je nič zaujímavé. Len sa mi trochu cnie.“

Filozofické prehrešky vedy: Kompendium 1964, prečítala Želinka a zápasila pritom s nezrozumiteľ-

nými slovami. Otvorila knihu na stránke s obsahom a preletela očami niektoré názvy kapitol: *Teória hlúpeho povrázka, Stručné dejiny slizu, Všeobecná teória zvlášť otravných príbuzných...*

Potom si všimla známe meno: autorkou článku *Pozitívne v negatívnom* bola A. T. Curtinová. Pozrela na babičku. „To si ty!“

Babička sa za slobodna volala Curtinová a Želinka vedela, že kedysi pracovala v laboratóriu, ale nikdy sa o tom nerozprávali.

„Tvoja práca vyšla v knihe?“ spýtala sa teraz prekvapene.

„Ach, len nejaké drobnosti, miláčik,“ odvetila babička a líca jej zružoveli. „To nestojí za reč. Toto je posledná vec, ktorú som publikovala, kým sa narodila tvoja mamička. Vlastne úplne posledná vec, čo som publikovala. Samozrejme, skončila som s tým.“ Oprela sa o vankúšiky. „V tých časoch bolo úlohou ženy vychovávať deti a ja som to robila rada.“

Želinka prikývla. Poznala historiky o deduškovi, ktorý bol najhorším vodičom autobusu na svete, takže bola celkom škoda, že práve babička musela prestať pracovať. Želinke však deduško veľmi chýbal. Jej najmilšia spomienka naňho bola, ako vždy

v nedeľu popoludní, keď zapil dobrý obed niekoľkými fľašami čokoládového piva, začal vyspevovať tramské piesne. Kiežby ho ešte raz mohla počuť spievať šláger *Kovbojka mi ukradla koňa!*

„A čomu si sa v tom laboratóriu vlastne venovala?“ spýtala sa a odlomila si ďalší kúsok ČOKOkocky.

Babička sa usmiala a jemne prešla prstom po svojom vytlačennom mene. Na okamih vyzerala inak – a Želinka nedokázala určiť, či hrdo, alebo smutne.

„Pracovala som v jednom vedeckom tíme v Londýne. Predstav si, že naše výskumné stredisko sídlilo hneď vedľa Downing Street.“

„Vážne?“ začudovala sa Želinka. „Tak blízko?“ Práve nedávno písala do školy referát o sídle premiéra na Downing Street 10.

„Veru,“ pritakala babička. „Z miestnosti, kde som pracovala, bolo vidieť na vstupné dvere do sídla premiéra.“ Zaváhala. „No, bolo tam vidieť z dámskych záchodov... keď som sa postavila na stoličku!“

„A čo si tam teda robila?“ spýtala sa Želinka a naklonila sa dopredu.

„Robili sme výskum a experimenty, ktoré mali dokázať, že niečo nefunguje.“

„Že niečo *nefunguje*?“ zmätene zopakovala Želinka.

Babička sa zasmiala. „Chápem, že to znie strelene, keď to povieš nahlas! Ale aj takáto je niekedy veda!“

Želinke to nedávalo zmysel, ale celkom sa jej páčilo, že tomu nerozumie, a na babičku hneď pozerala s novým obdivom. Veď bola skutočná vedkyňa, pracovala na nejakých šialených vedeckých pokusoch!

„Môžem si to prečítať?“ spýtala sa a zároveň narovnávala na stránkach oslie uši a hladkala zodraté rohy knihy.

Babička pokrčila plecami: „Ak sa ti chce... Nehodí sa to veľmi na večerné čítanie v posteli,“ zasmiala sa. „Je to také nudné, že ťa to pravdepodobne okamžite uspí.“

O nejakú chvíľu Želinka zistila, že presne to sa aj stalo!

3. KAPITOLA

Keď na ďalší deň ráno rozťahla závesy a otvorila okno, zalialo jej izbu ostré slnečné svetlo. Príjemný svieži vetrík sprevádzal ranný koncert kamiónov, áut a motocyklov.

Diaľnica M891 prechádzala za ich domom, začínala sa hneď za záhradou. Kamióny a dodávky plné čokolády boli neoddeliteľnou súčasťou života v Chrumkanoch.

Želinka mala dopravný ruch rada. Vyvolával v nej pocit, že sa nachádza v samom centre čokoládového sveta. Každé ráno sledovala pomaly sa posúvajúci rad áut zamorujúcich okolie

výfukovými plynmi a mávala šoférom. Občas jej zamávali naspäť. Vždy ju prekvapovalo, čo všetko dokážu robiť ľudia pri šoférovaní pomaly idúceho auta – holia sa, jedia, líčia sa a dokonca si aj čítajú knihy!

Zamávala vodičovi kamióna, ktorý sa špáral v nose, a začala sa chystať do školy.

Pol hodiny nato už bola Želinka v zadnej záhrade, odhrýzala si z hrianky a rozmýšľala, či si má zobrať sveter. Dlhé hnedé vlasy si ako zvyčajne zopla do vysokého copu, ako to robila mamička. Páčilo sa jej, ako jej poletuje okolo hlavy, a zámerne sa premávala po záhrade, aby podporila tento plavný pohyb.

„Čo budete dnes robiť v škole?“ zakričal na ňu ocko, aby prehlušil dopravný rámus.

Želinka pokrčila plecami. „Asi ako vždy,“ zakričala aj ona a sledovala, ako ocko hrdo zalieva veľký trs trávy v rohu záhrady. Nikto nemal to srdce, aby mu povedal, že to v skutočnosti nie sú kvety. V ich záhrade nič poriadne nerástlo, zrejme vinou veľkého znečistenia z diaľnice.

Ocko zastavil vodu, odložil hadicu a ustúpil,

aby mohol obdivovať chumáč prepletených stoniek a listov, z ktorého vykúkal zvláštny malý žltý púčik.

„Celkom pekne rastú, však?“ zavolať.

„Hej,“ zakričala Želinka. „Sú... krásne. A čo budeš dnes robiť *ty*?“

„Dave hovoril, že možno pre mňa bude mať nejakú prácu,“ odvetil ocko a Želinka pretiahla tvár.

Dava, ktorého mamička volala *Fifik Dave*, nemala práve v láske, ale ocko s ním občas niečo robil, napríklad spolu demontovali staré kuchyne alebo vykladali kamióny či inštalovali elektrické rozvody. Ocko vždy sľuboval, že nebude robiť nič „riskantné“, a Želinka mu verila, ale mala obavy, že by mohol byť v pokušení po tom, čo prišiel o prácu vo Veľkej čokoládovni.

Nakoniec to pustila z hlavy a rozhodla sa, že dnes je deň bez svetra. Zamávala ockovi na rozlúčku, schytila školskú tašku a točiac s ňou v rukách vybehla z domu.

Pán Walker, ktorý býval o dva domy ďalej hneď oproti pani Žemličkovej, stál na kraji trávniku a vedľa neho sa krčil malý yorkshirský teriér.

„Ako sa má dnes Pralinka?“ spýtala sa Želinka a už dopredu vedela, čo bude počuť.

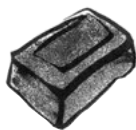
„Už tri dni sme nepoužili jediné vrečko na výkaly,“ zamračil sa pán Walker. „Nikde nemôžem zohnať tie jej obľúbené psie čokoládky. Pomáhajú jej k pravidelnému rytmu.“

Želinka sa pozrela na snažiacu sa Pralinku a bolo jej psíka ľúto. Muselo to byť nepríjemné. „Určite bude čoskoro v poriadku,“ vyhlásila.

Väčšinou Pralinku jemne poškrabkala po hlavičke, ale dnes sa rozhodla neurobiť to. Ani jej by sa nepáčilo, keby ju niekto škrabkal po hlave, keď sa snaží vykakať.

Každé ráno viedla Želinkina cesta do školy po Sušienkovej ulici a okolo zábavného centra Hop a skok na Horkosladkej ulici. Chodievala tam, keď bola maličká, a zo všetkého najviac milovala bazénik s loptičkami, ktorý mal deravú sieťovanú ohrádku – vždy ju ohromne pobavilo, keď zmiatla a niekedy až vydesila mamičku tým, že odrazu zmizla v bazéniku a vynorila sa niekde úplne inde.

Bohužiaľ, radnica dala centrum zavrieť po tom, ako tam ocko s Fifikom Davom nainštalovali pohotovostný spínač na vypnutie elektriny v celom

objekte. Davova háklivá elektroinštalácia spôsobila, že automaty na nápoje sa prehriali a elektrické autíčka jazdili ako bláznivé! Niečí otecko vtedy uviazol medzi dvoma z nich a zostal tam bez povšimnutia, kým ho nevyslobodila skupina malých skautiek. Potom podal žalobu na Hop a skok za nezákonné uväznenie a na malé skautky za útok.

Na rohu Sušienkovej a Horkosladkej ulice stála vysoká bronzová socha sira Waltera Vafľu, ktorý držal v ruke tabuľku čokolády. Kedysi sa hovorilo, že obliznúť túto čokoládu prináša šťastie, ale teraz tam umiestnili ceduľu Hygienickej ochrany s nápisom *Zákaz oblizovania (pod trestom vysokej pokuty)*.

Na rohu ulice stál aj Čox, najnovší, najmódnejší a najdrahší obchod s čokoládou v Chrumkanoch nad Lytou. Nikdy v ňom nebolo vidieť nijakých zákazníkov. Želinku to neprekvapovalo – prečo by mal niekto platiť nekresťanské peniaze za luxusnú čokoládu z Čoxu, keď mohol na tej istej ulici navštíviť tucty iných lacných obchodov s čokoládou?

Bol taký luxusný a drahý, že sa Želinka nikdy neodvážila doň vstúpiť. Lenže teraz chcela kúpiť

babičke nejakú naozaj výnimočnú zázvorovú čokoládu v krásnej škatuľke do jej špeciálnej čokoládovej zásuvky, lebo na budúci týždeň mala narodeniny. Zahľadela sa do výkladu. Trblietavé červené a hnedé škatuľky obklopené bohato nariašenými ligotavými látkami osvetľovali decentné svetlá a sviečky. Niektoré škatuľky boli otvorené a ležali v nich delikátne hrudky tmavej čokolády. Cez okno sa ťahal nápis, ktorý tu včera nebol:

KONIEC ČOKOLÁDY SA BLÍŽI!

Hneď pod tým bolo napísané: *Deťom vstup zakázaný*. Želinka si pomyslela, že to majiteľ určite nemôže myslieť vážne. Obchod s čokoládou, a bez detí? To bol asi vtip...

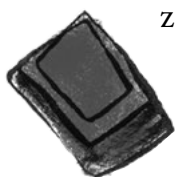
Zhlboka sa nadýchla a otvorila dvere. Zabzučali tak nahlas, ani keby niekoho popravovali elektrickým prúdom. Želinka od ľaku poskočila, ale potom sa trochu zahanbila.

Na prvý pohľad ju zaujalo, aký je obchod chladný a nehostinný. A trochu to v ňom páchlo zatuchlinou. Pripomenulo jej to zborovňu v škole a zachvela sa.

Zatiaľ čo uvažovala, či nemá odísť, spoza hradby naukladaných fialových škatúľ s čokoládou sa

vynoril muž prinajmenšom vo veku jej ocka. Tmavohnedé vlasy mu padali do tváre, mal starostlivo vykrútené fúziky a dlhý špicatý nos. Prižmúrenými očami prepichoval Želinku.

„Nevidíš nápis, že deťom je vstup zakázaný?“ oboril sa na ňu.

Hovoril s prízvukom, ktorý nedokázala zaradiť. Nebol ani francúzsky, ani španielsky, ani holandský a ani nijaký iný – skoro akoby to bola kombinácia všetkých jazykov, ktoré existujú. Želinka mala podozrenie, že ho len predstiera.

„P-prepácte, prosím... a-ale prišla som kvôli... chcela by som... nejakú čo-čokoládu, prosím,“ zakoktala nervózne. „P-pre svoju babičku.“

Muž si netrpezlivo vzdychol. „Samozrejme, že si si prišla kúpiť čokoládu,“ zasyčal na ňu. „Veď toto je obchod s čokoládou!“

„Áno... samozrejme...“ v rozpakoch zopakovala Želinka. „Chcela by som... zázvorovú čokoládu.“

„Zázvorovú čokoládu?“ vyprskol a husté obočie zdvihol do závratnej výšky.

Keď sa predtým vynoril spoza naukladaných

škatúl, Želinka si s prekvapením všimla, že má oblečený akýsi hnedý safari oblek, aké nosia ľudia v dokumentoch o ohrozených druhoch zvierat. Vyzeral, akoby ho ušili zo závesov v babičkinom karavane. V rukách držal šálku s tanierikom a jeden malíček mu trčal dohora v precíznom pravom uhle (presne takto vždy pila kávu mamička na návšteve u noblesnej tety Agáty). Želinka sa nadýchla typickej vône horúcej čokolády, ale voňala prisilno, až takmer horko, a aj bola skoro čierna, ako zistila pohľadom.

